

skab under en Forudsætning. Derved kunde Samtykket synes givet betingelsesvis, og der kunde muligt opstaae en senere Strid, om Betingelsen var opfyldt; i ethvert Tilfælde kunde Regjeringen maaskee med nogen Føie — skjøndt det forekommer mig, at der ikke var nogen Grund dertil — sige, at en Betingelse ikke burde være tilføjet, som laae udenfor selve Samtykket. Vi have derfor optaget, hvad der var betegnet som Forudsætning, i selve Samtykket, saaledes at det deri næriere angives, hvad det er, hvori der samtykkes. Det, hvortil vi foreslaae Samtykket knyttet, er, at den danske Krone i dens nærværende Stand med den Ret, som den ikke nu skal faae, men med den Ret, som den har havt, og for hvilken vi have stridt, at denne Krone skal gaae over til de fremtidige Regenter, skal gaae over med alle sine Adkomster, med disse Adkomster, saaledes som de ere; vi ville ikke ved Tilnæigning lægge Noget ind, men heller ikke tage Noget fra. Der var tidligere nævnt noget mere Specielt, der var nævnt Slesvig, vi nævne det ikke nu, men vi mene ligesaa vel Slesvig, som Holsteen, vi mene, at Kronen skal gaae over med alle de Adkomster, dertil høre, det være sig til Slesvig, det være sig til visse Dele af Holsteen og Lauenborg, det være sig til det forhenværende Lehnshertugdømme Holsteen, med disse Adkomster efter deres forskellige Art. Kronen gaaer over med Adkomst til Slesvig som et dansk Lehn, der, efterat være løsbrevet, atter ved Begivenhederne i Begyndelsen af forrige Aarhundrede er incorporeret i Kronen; den gaaer over til den nye Række af Regenter med den Adkomst til visse Dele af Holsteen og Lauenborg, som i Kongeloven er betegnet ved Udtrykket: *sær Gieres Ret*; den gaaer over med den Ret til Lehnshertugdømmet Holsteen, som den danske Regjering paastaar, at Kronen har dertil, efterat der i dets Forhold til det forrige tydske Rige er skeet en væsentlig Forandring. Disse Adkomster, ville vi, skulle hver efter sin Art vedblive at bestaae. Vi udelukke ikke Lehnshertugdømmet Holsteen; vi holde fast derved, men vi kunne ikke saa ubetinget som om det Øvrige sige, at det skal følge med. Det er umuligt for den danske Rigsdag med Virkning at fatte en Bes-

lutning, der bestemmer, at samtlige i dette Dieblit under Hs. Majestæts Scepter staaende Lande evindeligt skulle blive sammen, forsaavidt denne Beslutning skal gaae ud paa at tilintetgjøre de Russiske, eller bedre de Gottorppe Præntioner; over dem have vi ingen Magt igjennem en eensidig Beslutning. Sagen stiller sig, reent betragtet, saaledes: Vi mene, at den danske Krone har en Ret til Lehnshertugdømmet Holsteen, bedre end den Gottorppe Paastand; er dette sandt, saa gaaer denne Ret ifølge vort Forslag over med Kronen; ere de Gottorppe Præntioner bedre begrundede, hvorover kun Europa kan dømme, kunne vi ikke tage en Beslutning derimod; det vilde være at gaae Rusland for nær. Vi kunne kun sige, at vi paastaar, at Lehnshertugdømmet Holsteen hører med til Danmarks Kronens Bestielse, og forsaavidt denne Paastand er sand, overdrage vi med Kronen denne Ret til de tilkommende Regenter; vi paalægge dem den Forpligtelse at have den, vi søge at gjøre den gjældende hos Europa. Vi staae altsaa aldeles paa Heelstatens Standpunkt, forsaavidt som vi ansee Danmark for at være Herre derover; men skulle virkelig de gottorppe Præntioner erkjendes for bedre begrundede, da er det ikke os, men Rusland og Europa, der kan tilintetgjøre dem og paa den Maade sikkre Heelstaten mod de Farer, der deraf kunde fremgaae. Dette er Tanken med denne Deel af vort Forslag.

Vi kunne derfor ikke gaae ind paa nogen som helst Form, hvorved vi syntes at udtrykke Mere, hvorved vi i en dansk Beslutning udtrykte som noget Absolut, at alle nu under Hans Majestæts Scepter værende Lande skulle udeelte forblive samlede. Ved saaledes at omtale de gottorppe Præntioner glemme vi ikke, at det dog kun er Præntioner (*Premièrministeren: Hør!*), men ikke Rettigheder, og derfor er det ogsaa af Bigtighed, at den danske Krones Adkomster som tilhørende den blive conserverede. Det er ikke nok med Hensyn til Lehnshertugdømmet Holsteen, at de nye Regenter faae en Ret udgaaende fra Ruslands Overdragelse eller Indrømmelse; det er af største Bigtighed, at de nye Regenter faae en Ret, der kommer her hjemme fra, og som saadan